

zadnjega naskoka s silnim strelom topov, pa le malo je zdala. Bila je ura 9., ko so vse sovražne trume se v kolo-bar okoli kladar ustavile. Enako divješumečim valovom, ki pogubonosno butajo na ladijo v sredi nepokojnega morja, so planile na dano znamenje trume na naše. Oserčeni od svojih vodjev z žganjem in upom gotove zmage stopajo v boj, — al naši jih zopet hrabro sprejmejo in mnogo povalé. Pa pri Francozih novi vojščaki čez trupla svojih ranjenih in ubitih tovaršev lezejo, v tem ko naši zgube svoje z ničemer namestiti niso mogli; še celó prisiljeni so bili, ker jih je sovražnik okrog in okrog napadal, svojo že tako slabo moč v več malih čet razdeliti. Kakor je bilo pričakovati, je bila sovražna divizija, ki se je bila ponoči čez verhčeljsko sedlo proti Ukvam vzdignila, odzadej s svojo močjo prihrula, in res prerila skoz okope, ter udari na prvo baterijo, v tem ko drugi od spredaj gori prilezejo. Akoravno jih sprejema silen ogenj iz pušk, je vendar vsaka zguba precej z novimi vojaki nadomestena. V tem zadene zerno sovražne krogle vitežkega Hencel-a v glavo; on hrabri junak — pade. „Le serčno nad vruga, bratje!“ so bile zadnje besede, ktere zakliče svojim tovaršem, ali kako bo šaka trudnih in ranjenih mož celo vojsko vderžala? Perva baterija je zgubljena, al še le tadaj, ko so vsi njeni branitelji padli. Zdaj se vzdignejo sovražniki h kladari 1., ktera je bila ob pomanjkanji reserve prazna puščena, in prederó v pokriti okop, ki je to in kladaro 2. združeval. Tù vzamejo in osvojijo drugo baterijo. Eni naših hitijo h kladari 2., da bi saj to rešili. Strašno sekanje in morija tukaj vstane; sovražniki niso nikomur zanesli (celó zdravnik Hucler je bil umorjen pri dopolnovanji svoje narsvetejše dolžnosti, ko je ranjenike obezoval), pa naši tudi niso milosti prosili; vsaki zmed njih je drago prodal življenje, ako ga ni mogel oteti. Hrabri Hencel, ležjoč smertno ranjen na zemlji, je bil nek od ravno tistega častnika preboden, ki ga je dva pota vabil, naj se podá. (Dalje sledí.)

Slovensko slovstvo.

Pesmi, cerkvene in druge. Zložil Andrej Praprotnik. Natisnil v Ljubljani Jožef Rudolf Milic. 1856.

S preserčnim veseljem pozdravljamo mile glasove ponižnih gosel domačih. Pohlevno, prijazno, nedolžno glasé se strune, kakor gosli — serce — na kterih napete, so pohlevne, prijazne in nedolžne.

Glasovi, kteri ne obetajo nam popevati „fortunam Priami et nobile bellum“, ampak:

„Perva struna, ki zapoje,
Božjo slavo naj zvišuje.“

prizibali so se na krilih pomladne sapice iz Dobrove, skrite vasi, iz še bolj skrite in tihe hišice učnikove.

Gosp. Andrej Praprotnik, učnik v omenjenem selu, dobro znan mož in od vsacega spoštovan, kteri ne vživa le dobrot slovenske zemlje, temuč tudi trudi se za blagor in omiko dežele, razveselil nas je z lepim zvezkom pesem cerkvenih in družih.

Pretresovati posameznih pesmic ni namen teh verstic. Gladke so skoz in skoz, čisto proste vse slovniške ljulike, le sem ter tje nahaja se kaka tiskarska pomota, čimur čudil noben ne bode se. Od prve do zadnje verstice poje mirno, čisto, nepokvarjeno serce v sladkosti goreče ljubezni do Boga, domovine in sploh vsake čednosti.

Postreči bi ne moglo se z nobeno rečjo bolj mladeži, (kteri je ta knjižica posebno namenjena, čeravno se bo prilégla tudi vsakemu drugemu), kakor s pesmami, polnimi nedolžnih občutov, ker v sredi svoje mladeži ljubljani in ljubijoči učnik poje

„Kakor tica starka poje,
Kadar izpeljuje mlade svoje!“

in gotovo je, da, kar prišlo je iz serca, šlo bo v serce.

Knjižica je lična, papir lep, tisk prav snažen.

Razdeljene so v dva dela. Pervi del obsega „cerkvene“, drugi pa „druge“ pesmice na sto in štiridesetih

stranéh. Naj damo eno iz prvega in eno iz drugega dela častitim bravcem za pokušnjo, na priliko:

Pepelnica.

Vesolja tir je že pojenjal,
Resnobni dan z norostjo menjal,
Trohnobe venec in pepél
Učiti glasno je začél:
Na zemlji kar se je rodilo,
V pepél se bode spremenilo.

Mladost si zlati čas obeta,
Iz sladkih nad že vence spleta;
Al komaj pride ji pomlad,
Odpada že ji sladki sad.
In vse, kar živo, lepo bilo,
V pepél se bode spremenilo.

Kar svet tak čisla, poželjuje,
Kar sreče svit nam obetuje,
Vse mine z zarjo jutranjo,
Razpade z rožo pisano.
Kar svet ima, kar v svetu klilo,
V pepél se bode spremenilo.

Le eno je, ki nam ostane,
In tega sila ne pregane, —
V pomladi večni nam cvetè,
Razširja clo v nebesa se:
Glej žlahne duše oblačilo,
Nikol' ne bo se spremenilo.

Domovina.

Beseda sladka, domovina,
Ne prideš več mi iz spomina;
Kot iskra živa v sercu tliš,
Ljubezen k sebi mi budiš.

Ko solnca žar na tebe sije,
Serce veselo v meni bije;
Al žalost terga mi duhá,
Meglá nesreč ak te obdá.

Obličje ak je jasno tvoje,
Veselo moja struna poje;
In če oko se ti solzi,
V potokih moje se topí.

O sijaj, sijaj, solnce milo,
Na ljube domovino krilo!
Obličje jasni ji tamno,
In krasi s cvetjem jo ljubo!

H koncu serčno želimo še, da bi jih vsak s takim čutenjem čital, s kakoršnim popéval jih je pesnik, in da, ako bi jih želel brati Celjovčan ali Celjan, Teržacčan ali Goričan, pa tudi Krajnec ali Radoljčan, mu bi jih ne bilo treba hoditi v Ljubljano kupovat, ampak da bi jih dobival povsodi domá. — Cena knjižici je 24 kraje. J. N.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Zavrca 4. junija. H. — 30. maja okoli 4 popoldne je v Zavrcah, kakih 10 minut od cerkve proti Žirem, v neki bajti goreti začelo. Ker so bili ljudje večidel deleč od doma na polji, je bilo malo pomočnikov, in še le ko se je nesreča k cerkvi zvedila in je začelo plat zvona bít, so tudi drugi ljudje urno popustili svoje delo in pomagati hiteli. Ker so pa skorej vse druge hiše deleč preč in večidel griči in grape vmes, in ker je bilo vode le malo, tudi pomoč ni mogla velika biti. V manj, kakor v poldrugi uri je bilo 8 poslopij (3 hiše in 5 družih poslopij), kterih nobeno zavarovano ni bilo, upepeljenih 5 družin, kterih ene imajo majhne otroke, ni drugega otelo, kakor kar je kdo na sebi imel. Tudi en otrok, blizo dveh let star, je zgorel. — Naj bi se revnih pogorelcev dobrotniki usmilili!

Iz Postojne 5. junija. —č— Kar sem obetal častitim bravcem „Novic“ v 39. listu zastran naše jame, se je že zgodilo, — tista stena, ki je dosihmal overala prehod skozi čuda zalo peklenšico (Tartarusgrotte), je prederta, in v kratkem bo pripravna in veliko krajša pot iz gore „kalavarije“ (Kalavarienberg) peljala do „groba“ (Grabmahl). Pod vodstvom gosp. Paula Eunike-a, inženirja tukajšne železnice, in s pripomočjo gosp. Antona Šmidt-a, eléva tukajšne c. k. okrajne stavbine uradnije, so 15. dan p. m. začeli 6 in pol sežnjev debelo steno predirati in danes popoldne ob štirih je bil predór srečno dokončan. Vse se je prav po sreči izšlo; celó tista kot sneg bela podoba velikega dežnika (Regenschirm), narejena iz jamskega kapnika, čeravno tikama predora stoji, ni pri streljanji skale nič poškodovana bila; tudi stroški tega dela niso preveliki v primeri k temu, kar je naša jama sedaj lepša in imenitnejša. Zatorej čast komur čast gré: gospoda Eunike in Šmidt sta res mojstersko doveršila delo svoje. Slava jima! Hvala, hvala lepa pa tudi verlemu odboru, kteremu je izročeno oskerbnništvo naše jame, da mu je vedno mar za to, kako bi se to in uno popravilo v nji, da bode še bolj vabilo popotnike k njenemu ogledu in tako dohodke njene množilo. Da bi pač neutrudljivemu prizadevanju c. k. okrajnega gosp. predstojnika Murnika in pa okrajnega gosp. adjunkta Arko-ta še to obveljalo,